

2) Genom allt för mycken kokning vålla, att någonting går förloradt. *Hälften af saften är b-d.* — För begge bemärkelsema säges vanligare *Koka bört.* — V. n. Genom allt för mycken kokning gå förlorad. *Hälften har b-t.* — Vanligare *Koka bört.* — *Bortkokande*, n. 4. (för v. a. 1.) o. *Bortkokning*, f. 2. (för v. a. 2. o. v. n.)

BORTKOMMA, v. n. 3. (böjes som *Komma*) På obekant sätt förloras, försvinna. Säges om saker, äfven om husdjur. *Min mössa har b-mmil för mig. Låt ingenting b.* — Bättre *Komma bört.* — *Syn.* Se *Förloras.* — *Bortkommande*, n. 4.

Anm. Emellan *Bortkomma* och *Förkomma* är den skilnad, att, när någonting *bortkommit*, anser man det såsom förloradt, hvaremot man vet, att det, som *förkommit*, finnes i ens ägo, fastän man oakadt allt letande ej är i stånd att få rätt derpå.

BORTKOMMEN, a. p. 2. neutr. — *et.* (fig. fam. skämtv.) 1) Som ej är närvarande med sina tankar. *Nu är du alldeles b., som svarar så befängdt; hvar har du nu dina tankar?* — *Syn.* Se *Tankspridd.* — 2) Som lätt förlorar fattningen, blyg, förvirrad. *Han är icke b. i sällskap.* — *Syn.* Se *Förvirrad.* — 3) (helst med negation) Dum. *Jo den, han är icke b.! det är en äkta lufver.* — *Syn.* Se *Dum.*

BORTKOMST, c. 3. sing. 1) Omständigheten, att någon kommit bort ifrån ett ställe. *Efter hans b. ur huset blef det lugnare.* — 2) Omständigheten, att något kommit bort. Kan äfven sägas om husdjur. *Jag kan icke förklara b-en af dessa saker. Hundens b. bedröfvar mig verkligen.*

BORTKORRIGERA, här rttkärrschära, v. a. 1. (litter.) Vid korrigerer borttaga. *B. fel.* — Äfv. *Korrigera bört.* — *Bortkorrigerande*, n. 4. o. *Bortkorrigering*, f. 2.

BORTKRAFSA, v. a. 1. Genom krafkning aflägsna från ett ställe. *Hönsen hafva b-t all jorden ifrån blomsterrabatten.* — Äfv. *Krafsa bört.* — *Bortkrafсандe*, n. 4. o. *Bortkrafkning*, f. 2.

BORTKRATTA, v. a. 1. Genom krattning bortföra. *B. afskyfladt ogräs af, från gån-garna i en trädgård.* — Äfv. *Krattna bört.* — *Bortkrattande*, n. 4. o. *Bortkrattning*, f. 2.

BORTKRÄNGLÄ, v. a. 1. (pop. o. fam.) Göra någonting så krångligt och inveckladt, att man ej förmår utreda, fatta, begripa det. *Han har så b-t saken, att ingen vet, huru dermed hänger ihop. B. ens mening, ord.* — Äfv. *Krån-gla bört.* — *Bortkränglande*, n. 4. o. *Bortkrängling*, f. 2.

BORTKYSSA, v. a. 2. (poet. o. i högre stil) Genom kyssande borttaga. *B. tårarna från den älskades kind.* — Äfv. *Kyssa bört.* — *Bortkyssande*, n. 4.

BORTKÖRA, v. a. 2. 1) Med kördon bortföra. Brukas om bohagsting, varor, o. d., äfven om lik, och stundom om sjuka. — 2) (fig.) Bort-jaga, bortdrifva, fördrifva. Säges om människor och äfven om husdjur. *B. fienden ur landet. B. en oförskämd tiggare. B. någon ifrån sig, från sin person, ur huset, från arbetet. B. en betjent ur tjensten för fylleri. B. någon ur rummet, genom fönstret, utför trappan, ifrån gården. B. höns ur, ifrån trädgården. B. fåren ur gårdet.* — I begge bemärkelsema säges äfv. och vanligtvis ledigare *Köra bört.* —

Syn. Se *Bortdrifva.* — *Bortkörande*, n. 4. o. *Bortkörning*, f. 2.

BORTLEDA, v. a. 2. Leda någon ifrån ett ställe. — Äfv. *Leda bört.* — *Bortledande*, n. 4.

BORTLEGA, här rttläja, v. a. 2. Emot lega lemna från sig. — Äfv. *Legabört.* — *Syn.* *Utelega.*

BORTLEMNA, v. a. 1. 1) Lemna från sig till någon, som bor på annat ställe än man själf. *B. en rock till lagning.* — Äfv. *Lemna bört.* — *Syn.* Se *Lemna.* — 2) Utelemna, utesluta (ord, meningar, o. s. v.). — Äfv. *Lemna bört.* — *Syn.* Se *Utelemna.* — *Bortlemnande*, n. 4.

BORTLENA, v. a. 1. Förmälta till vatten och sålunda låta försvinna. Säges om en blidare lufts inverkan på snö och is. *Tövädret har b-t all snön. Värman ifrån brasan skall snart b. isen offönstren.* — Äfv. *Lena bört.* — V. n. Till följte af blid temperatur uppsmälta och försvinna (om snö och is). — Äfv. *Lena bört.* — *Bortlenande*, n. 4.

BORTLOCKA, v. a. 1. 1) (egentl.) Locka från ett ställe. Säges om djur, äfven någon gång om personer, isynnerhet barn. *B. en hund ifrån gården. B. ett barn ifrån ett farligt ställe.* — 2) (fig.) Genom lockelser förleda att lemna, öfvergifva någon eller något. *B. en person ur tjensten, från dess hufvud.* — I begge bemärkelsema säges äfv. *Locka bört.* — *Bortlockande*, n. 4. o. *Bortlockning*, f. 2.

BORTLOFVA, v. a. 1. Lofva att lemna från sig (som lån, köp eller gåfva). *Jag har b-t denna roman åt fru N.* — Ledigare säges *Lofva bört.* — *B. sig*, v. r. Lofva att komma på en bjudning. *Jag har b-t mig till middagen, är b-d för i qväll.* — Äfv. *Lofva bört sig.* — *Bortlofvande*, n. 4. o. (mindre brukl.) *Bortlofning*, f. 2.

BORTLOSSNA, v. n. 1. Se *Aflossna.*

BORTLotta, v. a. 1. Försälja på lotteri. *B. en egendom, en schal, ett spelur.* — Äfv. *Lotta bört.* — *Bortlottande*, n. 4. o. *Bortlottning*, f. 2.

BORTLYFTA, v. a. 1. o. 2. Lyfta och bortflytta. — Äfv. *Lyfta bört.* — *Bortlyftande*, n. 4. o. *Bortlyftning*, f. 2.

BORTLÄNA, v. a. 1. Lemna till låns. — Äfv. *Låna bört.* — *Syn.* *Utlåna.* — *Bortlånande*, n. 4. o. *Bortlåning*, f. 2.

BORTLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) Lägga från sig. *B. hatt och käpp. B. en läst bok.* — 2) (fig.) Se *Aflägga*, 3. — I begge bem. äfv. *Lägga bört.* — *Bortläggande*, n. 4. o. *Bortläggning*, f. 2.

BORTLÄNGTA, v. n. 1. (föga brukl.) Längta att komma bort. — Allmännare säges: *Längta bört.*

BORTLÄNGTAN, f. 2. indef.^{pl.} (föga brukl.) Längtan att komma bort.

BORTLÖPA, v. n. 3. (böjes som *Löpa*) 1) (om människor och djur) Springa bort. — *Syn.* Se *Bortspringa.* — Äfv. *Löpa bört.* — 2) (om vatten och andra flytande ämnen, mindre brukl.) Bortrinna. — *Bortlöpande*, n. 4.

BORTMARSCH, m. 3. (mindre brukl.) En trupps aftåg, borttågande. — *Syn.* Se *Aftåg.*

BORTMARSCHERA, v. n. 1. Tåga bort. — Äfv. *Marschera bört.* — *Syn.* *Afmarschera*, *Aftåga*, *Borttåga.* — *Bortmarscherande*, n. 4. o. *Bortmarschering*, f. 2.

BORTMETA, v. a. 1. o. 2. 1) Genom metande göra slut på fisk i sjö, dam, o. s. v. *Han har*